

къде стърчеше срѣдъ полуизорана черна нива, като скелетъ, нѣкое изоставено рало, което напраздно очакваше орача си. . . Нѣмаше жива душа.

Каляската се търкаляше по пѣсьчливия и прокопанъ отъ пороя пѣтъ като се друскаташе непрестанно и повалеше ту на една, ту на друга страна. . .

Кочишинътъ, турчинъ съ благородно лице, плѣскаше отъ часъ на часъ съ бича си по костеливитѣ гърбове на конетѣ.

Той бѣше угриженъ и мълчаливъ. Мълчахъ и азъ.

Но най-после помислихъ, че е добре да проговоря съ него. Азъ си увихъ цигара и му поискахъ огънь. Той чакъ тогава се обърна къмъ менъ, погледна ме, бръкна въ пояса си и ми подаде паливото.

— Османъ ага, защо сме се умълчали? . . . Кажинѣщо? — захванахъ азъ.

Той се извърна пакъ, удари дваждъ конетѣ, издяхна ги и каза спокойно:

— Какво има по васъ? . . . Нищо, — отговорихъ съ притворена разсѣянность.

Изведнажъ видѣхъ, че ние вървѣхме не изъ общия пѣтъ. Ние вървѣхме изъ единъ другъ, непознатъ мене, пѣтъ, който отиваше малко на югозападъ, къмъ едно непознато село, турско, защото виждахъ низката му джамия. Азъ се разтревожихъ.

— Османъ ага, — викнахъ бърже, — ние сме сбъркали пѣтя, не е тоя пѣтъ!

— Ние ще излѣземъ пакъ на главния пѣтъ, но тоя пѣтъ не е каменливъ, конетѣ не се уморяватъ — отговори той, като си палѣше дългата цигара.